

2.

Отново
свѣтовната завеса
разискренъ мечъ продра.
Изригнаха олово,
потресоха земята

огънь
бълващи
гърла.

Ята източиха
въ простора необятенъ
ескадрилитъ.

Като стрела,
извила
клинъ
къмъ черния материкъ,
надвиснаха —
умѣриха
екватора —

и —
кратери
безброй,
въ пустинята
изригнаха чугунъ.
Ей, жалки,
черни дяволи

въвъ Абисиния —

не е
това
самумъ